

Andrei Ciubotaru si "Contemporanul" sau

O initiativa nascuta din participarea umana la pulsul societatii, insingurarea si pustiul care strabat omul acestui secol ca o perpetua amenintare

Galeria "Apollo" a adapostit zilele acestea in habitaclul ei auster una din cele mai insolite si mai coerente "instalatii" pe care le-am vazut in ultima vreme: "Contemporanul meu", lucrare avand drept motivatie imediata doctoratul pe care Andrei Ciubotaru il sustine la Universitatea de Arta Bucuresti.

De la pictura de sevalet cu un pronuntat si totodata genuin caracter liric, in care jocurile de culori si formele alcatuiesc un tot pasional, iar plutirea in real e stapanita cu fervoare si pricepere, tanarul artist trece de data asta la un alt registru. Coerenta, rigoarea, responsabilitatea isi valideaza pentru privitor propria incarcatura emotionala. O initiativa nascuta din participarea umana la pulsul societatii, insingurarea si pustiul care strabat omul acestui secol ca o perpetua, amenintare. "Contemporanul meu" al lui Andrei Ciubotaru este un invins, dar si complice in vulgaritatea si brutalitatea acestei lumi ce-si amputeaza emotiile, latindu-se pragmatic si lalau cu viscerele pline de locuri comune si de sensuri... fara sens, golit de sentimente, dar si tanjind dupa ele. "Contemporanul meu" al lui Andrei Ciubotaru descinde din desacralizatii pseudo-lucizi, funestii unor "mituri" gregare; el se dilata monstruos, lipit de niste "carje", imposibil de desprins din tiparele care si-au pus amprenta asupra lui. Lipsa de comunicabilitate, limitele, structura, inglobarea in viscerele personajului a unei intregi populatii (re)compuse din clisee (multimea de stegulete tricolore-semn al demagogiei tutelare) si oculte zaboviri, linistea apasatoare, zadarnicia si frica iesirii la urma urmei din rutina, dar, mai presus de toate, spiritul impacat cu saracirea conditiei umane. Pe perete, in fata acestei forme umane ce a devenit o harta cu geografie precisa, aidoma unei icoane, painea neagra sta incremenita ca o suprema jinduire, ca un sacrificiu, ca un trup fara viata, carbonizat.

Andrei Ciubotaru spune totul dintr-o rasuflare, gandind cu multa limpezime si fara inutilitati stilistice acest "ansamblu" inscris intr-o geografie umana grava, gregara, intr-un fel sacrificata. Auster si limpede, "ansamblul" are puterea de-a se descrie pe sine ca un adevar simplu si in acelasi timp dureros. (Re)formarea realitatii, (re)"sacralizarea" campului vizual cu o mistica noua, violenta, viziunea etica si morala, sunt puncte de forta ale acestei congruente artistice. Vina omului se intinde ca o uriasa pata pe pamant, este o alarma ce anunta represiunea raului si a incoerentei bine dirijata. Conturul se deformeaza evanescent, isi pierde marturisirea umana. Andrei Ciubotaru stie sa compuna cu har din cateva elemente, aceasta disertatie plastica, mentalitate halucinant/lucida a inceputului de mileniu, in care "omul-jucarie" simte primejdia, dar nu mai are reactii.

Pe acest fundal, din ultima generatie de artisti, nedefinit inca in totalitate, Andrei Ciubotaru se detaseaza prin faptul ca nu se lasa incantat de propriul talent, ci are inteligenta de-a construi.

Iolanda MALAMEN